

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **FIXNET s.r.o.**, IČO 26357739
sídlem Pravdova 1274, 342 01 Sušice
zastoupená Mgr. Jiřím Chejnem, advokátem
sídlem K Vinici 987, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Zemědělské zásobování a nákup Strakonice a.s.**, IČO 46678379
sídlem Radošovice 83, 386 01 Strakonice
zastoupená Mgr. Luděk Vránou, advokátem
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Jiřího Chejna, náhradu nákladů řízení ve výši 29 083 Kč.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně podala Městskému úřadu Sušice (dále jen „*vyvlastňovací úřad*“) dne 8. 4. 2024 návrh na omezení vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení (dále jen „*OZNŘ*“) k pozemku st. p. č. Xa v k. ú. S. n. O., jehož součástí je stavba sila bez čp. (dále jen „*stavba sila*“), zřízením věcného břemene na dobu neurčitou ve prospěch žalobkyně za náhradu podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „*zákon o vyvlastnění*“). Obsahem věcného břemene měla být služebnost komunikačního vedení, která by žalobkyni opravňovala v určených prostorách stavby sila zřizovat, provozovat, vykonávat údržbu, opravy a modernizovat komunikační vedení.
2. Po provedení vyvlastňovacího řízení vydal vyvlastňovací úřad dne 19. 8. 2024 rozhodnutí č. j. 1790/24/zamít. (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění žádost žalobkyně zamítl. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 9. 12. 2024, č. j. PK-RR/7608/24 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).
3. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba

4. Žalobkyně uplatnila v žalobě celkem čtyři okruhy žalobních námitek podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
5. Zaprvé, žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů, že neprokázala převahu veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění.
6. Zadruhé, žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů o nesplnění podmínky dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění, tedy že práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění nelze získat dohodou nebo jiným způsobem.
7. Zatřetí, správní orgány nesprávně aplikovaly zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále jen „*liniový zákon*“), který na případ nedopadá - správní orgány správně postupovaly podle zákona o vyvlastnění a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „*ZEK*“).
8. Začtvrté, žalobkyně namítla vadu procesu před vyvlastňovacím úřadem související s námitkami OZNŘ, kdy se tato vada měla významně podílet na vydání nezákonného prvoinstančního rozhodnutí.
9. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž zruší prvoinstanční rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k prvnímu žalobnímu bodu, že podaná žádost i všechny skutečnosti zjištěné v průběhu vyvlastňovacího řízení prokazují, že veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí není žádný odkaz na liniový zákon. Stavební úřad sice v preambuli prvoinstančního rozhodnutí odkázal na úpravu postupů v řízení o vyvlastnění liniovým zákonem, nicméně z odůvodnění je zřejmé, že jeho postup v řízení nebyl liniovým zákonem nijak modifikován, jelikož žádost o zřízení věcného břemene vyvlastněním byla zamítnuta pro nesplnění podmínek pro vyvlastnění daných zákonem o vyvlastnění.
11. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV.

Vyjádření OZNŘ k žalobě

12. OZNŘ k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že nenahraditelnost stavby sila pro umístění zařízení žalobkyně nebyla prokázána. Území, které chce žalobkyně signálem ze svého zařízení pokrýt, je pokryto signálem jiných poskytovatelů, kteří své zařízení na stavbu sila neumístili. OZNŘ ke svému podání k důkazu přiložila mapu pokrytí signálem s uvedením tamních poskytovatelů připojení a uvedla, že ze strany OZNŘ specifikovaní poskytovatelé nepotřebují k šíření svého signálu stavbu sila. Žalobkyně podle OZNŘ rezignovala na prokázání převahy veřejného zájmu nad zájmem na zachování dosavadních práv OZNŘ. Mapu pokrytí předložila žalobkyně až po koncentrační lhůtě.
13. K třetímu žalobnímu bodu OZNŘ uvedla, že pro prvoinstanční rozhodnutí neměla úprava liniového zákona žádný význam.
14. OZNŘ navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Replika žalobkyně

15. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdil, že nebyla prokázána převaha veřejného zájmu nad zachováním stávajících práv OZNŘ, a současně, že všechny skutečnosti zjištěné v průběhu vyvlastňovacího řízení prokazují, že veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv OZNŘ. Žalovaný se podle žalobkyně nezabýval porovnáním daných zájmů, neboť sám neví, co mělo být ve správním řízení prokázáno.
16. K příloze předložené OZNŘ žalobkyně uvedla, že není relevantní, protože (i) pokrytí území více poskytovateli není relevantní pro posouzení veřejného zájmu, neboť oprávnění podle § 104 ZEK jsou dána všem subjektům splňujícím podmínky, (ii) příloha byla ze strany OZNŘ předložena až po koncentrační lhůtě, (iii) z přílohy není patrné, zda jsou služby poskytované poskytovateli uvedenými v příloze srovnatelné se službami elektronických komunikací poskytovanými žalobkyní. Žalobkyně dále uvedla, že společnost STARNET, s.r.o. provozuje zařízení umístěná na stavbě sila prostřednictvím dceřiné společnosti OtavaNet s.r.o. Tvrzení OZNŘ, že jiní poskytovatelé nemají zařízení na stavbě sila, je tudíž nepravdivé.

VI.

Předchozí soudní řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

17. Rozsudkem ze dne 20. 2. 2025, č. j. 57 A 5/2025-139 (dále jen „*původní rozsudek*“), zdejší soud k žalobě žalobkyně napadené a prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Původní rozsudek byl ke kasační stížnosti OZNŘ zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 2 As 48/2025-90 (dále jen „*zrušující rozsudek*“) a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VII.

Závazné právní názory zrušujícího rozsudku

18. Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku následující právní názory, jimiž je zdejší soud při posouzení důvodnosti žaloby podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
19. Test proporcionality se skládá ze tří kroků: 1) zda zásah sleduje legitimní cíl a je způsobilý jej dosáhnout - požadavek vhodnosti, 2) zda cíle zásahu nelze dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl ve vztahu k dotčenému základnímu právu šetrnější - požadavek potřebnosti, 3) zda při zohlednění podstaty a smyslu dotčeného základního práva převáží zájem na dosažení sledovaného cíle - proporcionality v užším smyslu.¹
20. Správní orgány byly povinny provést test proporcionality zásahu do vlastnického práva OZNŘ, ke kterému by zřízením služebnosti došlo, a test provedly.²
21. První krok testu byl naplněn.³ Podstatou druhého kroku testu proporcionality je posouzení, zda kromě vyvlastnění či omezení vlastnického práva v rozsahu navrženém vyvlastnitelem neexistuje s ohledem na okolnosti věci jiná varianta, jak dosáhnout sledovaného legitimního cíle, která by byla ve vztahu k vlastnickému právu vyvlastňovaného šetrnější, tj. buď vůbec do tohoto práva nezasáhne nebo zasáhne s menší intenzitou.⁴ Správní orgány provedly druhý krok testu a přijaly závěr, že ve vyvlastňovacím řízení nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu nelze dosáhnout jiným způsobem. Tento svůj závěr odůvodnily správní orgány takto: *Žalobkyně měla povinnost tvrdit a prokázat, že veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv OZNŘ, avšak neučinila to, protože její tvrzení byla pouze v obecné rovině, a to i v reakci na námitky OZNŘ. Žalobkyně spojovala převahu veřejného zájmu pouze s existencí veřejného zájmu a nenavrhla ani žádný důkaz (např. porovnáním rozsahu pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení či kvantifikováním zákazníků). Žalobkyně se nevypořádala s otázkou, zda účelu vyvlastnění (tj. pokrytí určité oblasti potřebným signálem) není možné dosáhnout jinak než umístěním zařízení ve stavbě sila. Žalobkyniní tvrzení vhodnost stavby sila pro umístění zařízení veřejné komunikační sítě, vycházející z jeho geografické polohy a výšky, bez dalšího nedokládá nezbytnost stavby sila pro zajištění veřejné komunikační sítě ani nemožnost zajištění jiného řešení s tím, že je jisté obecně možné provozovat veřejnou komunikační síť i z jiných míst. Smyslem vyvlastňovacího řízení není umožnit vyvlastniteli realizovat optimální řešení jeho záměru, ale zajistit právo k cizí nemovité věci v případě, kdy nelze tento záměr realizovat jiným způsobem.*⁵ Jde o infrastrukturu, která nespočívá v nepřerušovaném vedení komunikace, potrubí či kabelu, což omezuje její vazbu na určitou předem danou trasu v území a naopak může rozšiřovat množství alternativních způsobů řešení.⁶ Názor žalovaného, že si žalobkyně nemůže zřízením služebnosti zajistit optimální řešení, je nutno vykládat v kontextu druhého kroku testu tak, že pokud bylo možné docílit naplnění veřejného zájmu způsobem, který

¹ viz bod 25 zrušujícího rozsudku

² viz body 21, 22 a 24 zrušujícího rozsudku

³ viz bod 26 zrušujícího rozsudku

⁴ viz body 27 a 32 zrušujícího rozsudku

⁵ viz body 27 až 31 zrušujícího rozsudku

⁶ viz bod 33 zrušujícího rozsudku

zasahuje do práv ostatních osob s menší intenzitou, je nutné volit právě tento způsob. Žalobkyně nemůže požadovat svévolně omezení vlastnického práva pouze na základě toho, že omezení vlastníka ve využití nemovité věci je zpravidla málo významné, kdy je naopak třeba odůvodnit, proč je umístění infrastruktury elektronických komunikací na konkrétní nemovité věci nezbytné. Druhý krok testu nelze opomenout, kdy argumentace zdejšího soudu mířila až k třetímu kroku testu, který se týká posouzení, zda při zohlednění podstaty a smyslu dotčeného základního práva převáží zájem na dosažení sledovaného cíle (proporcionalita v užším smyslu), jenž vyžaduje vymezení konkrétních protichůdných zájmů či práv a jejich vzájemné vážení.⁷ Závěr správních orgánů, že stavba sila je z hlediska naplnění účelu vyvlastnění vhodná a služebnost byla navržena pouze v nezbytném rozsahu, mířil k tomu, že je vyvlastnění způsobilé dosáhnout sledovaného legitimního cíle, tedy k prvnímu kroku testu proporcionality. Správní orgány tím mínily, že není možné naplnit účel vyvlastnění zřízením služebnosti vztahující se ke stavbě sila v ještě užším rozsahu, z čehož nevyplývá, že by byl naplněn druhý krok testu proporcionality (požadavek potřebnosti) v tom smyslu, že nelze účelu vyvlastnění dosáhnout zcela jiným způsobem, tedy bez použití sila.⁸

22. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil, aby přezkoumal popsané závěry správních orgánů o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality, a v tomto směru ho nezavázal žádnými pokyny. Zdejší soud však nesmí na správních orgánech požadovat, aby se zabývaly třetím krokem testu proporcionality, neboť samotné nenaplnění druhého kroku postačuje k zamítnutí žádosti žalobkyně a není třeba zabývat se třetím krokem.⁹ Ač je závěr správních orgánů, že zajištění potřebných práv je na rozdíl od energetického zákona možné i jiným způsobem než vyvlastněním, nepřezkoumatelný, tato dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí neznemožňuje zdejšímu soudu, aby přezkoumal závěr o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality.¹⁰
23. Zdejší soud se musí zabývat rozložením povinnosti tvrdit a prokazovat skutečnosti rozhodné z hlediska druhého kroku testu proporcionality. Výklad zdejšího soudu, že není povinností správních orgánů vyhledávat alternativní řešení a že vyvlastnitele netíží břemeno ohledně prokázání neexistence alternativního (méně omezujícího) řešení, je nesprávný ani neodpovídá § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle něhož je třeba prokázat naplnění podmínek vyvlastnění, nikoliv prokázat jejich nenaplnění. Není na vyvlastňovaném, aby tvrdil, že účelu vyvlastnění lze dosáhnout alternativním řešením.¹¹
24. Zdejší soud musí znovu zvážit a odůvodnit, zda bylo skutečně na žalobkyni, aby ve vyvlastňovacím řízení prokázala, že účelu vyvlastnění nelze dosáhnout způsobem, který by zasahoval do práv jiných osob s menší intenzitou, jak dovodily správní orgány. Zhodnotí především povahu vyvlastňovacího řízení a klíčové postavení vyvlastnitele jakožto osoby, která se v něm domáhá přiznání (zřízení) práv. Pokud dospěje k závěru, že povinnost prokázat tuto skutečnost leží na žalobkyni, bude se zabývat tím, zda jí dostála. Pokud dospěje k závěru, že povinnost prokázat tuto skutečnost leží na správních orgánech, aby shromáždily podklady nutné pro posouzení naplnění druhého kroku testu proporcionality bez ohledu na procesní aktivitu žalobkyně (resp. jí uplatněná tvrzení a navržené důkazy), posoudí, zda

⁷ viz body 32 a 35 zrušujícího rozsudku

⁸ viz bod 42 zrušujícího rozsudku

⁹ viz bod 34 zrušujícího rozsudku

¹⁰ viz bod 43 zrušujícího rozhodnutí

¹¹ viz body 37 až 39 zrušujícího rozsudku

správní spis i s ohledem na obsah námitek OZNŘ obsahuje dostatek podkladů pro posouzení nezbytnosti řešení navrženého žalobkyní ve vyvlastňovacím řízení.¹²

25. Vyvlastňovací úřad měl za to, že na vyvlastňovací řízení je třeba aplikovat liniový zákon, avšak to nečiní jeho rozhodnutí samo o sobě nepřezkoumatelným. Správní orgány ve svých úvahách o důvodnosti žádosti liniový zákon vůbec nepoužily. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně bylo to, že žalobkyně neprokázala převahu veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv OZNŘ podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu nebylo postaveno na jakémkoliv ustanovení liniového zákona. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, k jakým hmotněprávním závěrům dospěly a že k jejich dosažení nebyl (a v zásadě ani nemohl být) použit liniový zákon. Zdejší soud musí posoudit v kontextu žalobních námitek, zda se správní orgány použitím modifikovaných procesních postupů podle liniového zákona dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].¹³ Soud není vázán názorem správních orgánů ohledně aplikace liniového zákona a žalobkyně nebyla zkrácena na svém právu podat žalobu v zákonné lhůtě. Nejistota ohledně délky lhůty pro podání žaloby, která počala plynout až vydáním napadeného rozhodnutí, nemohla mít za následek jeho nezákonnost.¹⁴
26. OZNŘ v kasační stížnosti nerozporovala věcné důvody argumentace zdejšího soudu v původním rozsudku, podle nichž správní orgány pochybily, jestliže dospěly k závěru, že práva potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění mohla žalobkyně získat dohodou nebo jiným způsobem, a proto nebyla splněna zásada subsidiarity stanovená v § 3 odst. 1 větě druhé zákona o vyvlastnění.¹⁵

VIII.

Řízení po vrácení věci zdejšímu soudu

27. Soud rozhodl o věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (žalobkyně v podání ze dne 2. 6. 2025 a žalovaný v podání ze dne 21. 5. 2025).

IX.

Posouzení věci soudem

28. Žaloba je důvodná.
29. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Soud však může zrušit správní rozhodnutí z moci úřední (tj. i bez návrhu) mj. v případě zjištění nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pokud nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních

¹² viz body 40 a 41 zrušujícího rozsudku

¹³ viz body 46, 49 až 53 zrušujícího rozsudku

¹⁴ body 54 až 57 zrušujícího rozsudku

¹⁵ viz bod 58 zrušujícího rozsudku

námitek.¹⁶ Soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.¹⁷ Z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek.¹⁸

30. V původním rozsudku soud dospěl k závěru, že správní orgány neprovedly řádně test proporcionality (srov. pasáž *První žalobní bod* v bodech 28 až 49 původního rozsudku a body 4 a 5 zrušujícího rozsudku), že je jejich závěr o porušení zásady subsidiarity podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění nepřezkoumatelný (srov. pasáž *Druhý žalobní bod* v bodech 50 až 64 původního rozsudku a bod 6 zrušujícího rozsudku) a že správní orgány přezkoumatelně nevysvětlily použití liniového zákona v dané věci (srov. pasáž *Třetí žalobní bod* v bodech 65 až 76 původního rozsudku a bod 7 zrušujícího rozsudku). Zbývajících *Čtvrtý žalobní bod*, v němž žalobkyně namítala procesní vady, soud v původním rozsudku neshledal důvodným (srov. body 77 až 83 původního rozsudku).
31. Soud předesílá, že je vázán svým rozsudkem v rozsahu úvah, které nebyly Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku shledány nesprávnými a nebyly tedy důvodem zrušení původního rozsudku. Konkrétně jde o právní závěr zdejšího soudu o důvodnosti *Druhého žalobního bodu* a nedůvodnosti *Čtvrtého žalobního bodu*. Jelikož Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku neshledal věcné posouzení důvodnosti těchto žalobních bodů zdejšího soudu jako nezákonné, soud ve vztahu k těmto dvěma žalobním bodům následně jen ve stručnosti shrne své závěry s konkrétními odkazy na body původního rozsudku, který je účastníkům i OZNŘ dobře znám. Důvodnost *Prvního žalobního bodu* a *Třetího žalobního bodu* soud posoudí znovu, vázán právními závěry zrušujícího rozsudku.
32. Podle § 104 odst. 2 ZEK je oprávněn podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, který podle § 8 odst. 2 oznámil podnikání, za splnění dále stanovených podmínek zřizovat a provozovat na cizí stavbě nebo v ní zařízení uvedená v bodech a) až c).
33. Pro zajištění výkonu tohoto oprávnění uzavře podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť s vlastníkem dotčené nemovité věci po ukončení výstavby a zaměření polohy písemnou smlouvu o zřízení služebnosti ke skutečně dotčené části nemovité věci (§ 104 odst. 3 věta první ZEK).
34. Nedojde-li s vlastníkem dotčené nemovité věci k uzavření písemné smlouvy o zřízení služebnosti, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu nejpozději do 6 měsíců (§ 104 odst. 4 věta první ZEK).
35. Omezení vlastnického práva nesmí být provedeno ve větším rozsahu, než je k dosažení účelu uvedeného v odstavci 2 § 104 ZEK nezbytné (§ 104 odst. 5 ZEK).
36. Na řízení o návrhu žadatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti se subsidiárně použije zákon o vyvlastnění v těch částech, které nejsou regulovány v ZEK [srov. § 1 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o vyvlastnění]. Proto musí vyvlastňovací úřad navíc

¹⁶ srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS

¹⁷ srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS

¹⁸ viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS

zkoumat splnění těch kumulativních podmínek vyvlastnění stanovených v zákoně o vyvlastnění, které nejsou stanoveny v ZEK.¹⁹ Jde o následující podmínky:

- vyvlastnění se provede jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem (srov. § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění)
- veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného (srov. § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění)
- práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění není možno získat dohodou nebo jiným způsobem (srov. § 3 odst. 1 věta druhá zákona o vyvlastnění)
- vyvlastniteli se nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem (srov. § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění).

37. Vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnitelů zamítne do 30 dnů ode dne konání ústního jednání podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, pokud nebude v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění.
38. Ve věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že (i) byly splněny formální požadavky pro vedení vyvlastňovacího řízení, (ii) žalobkyně jako podnikatel provozuje veřejnou komunikační síť a poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle ZEK, OZNR je vlastníkem stavby sila a žalobkyně nedisponuje právním titulem k užívání stavby sila pro provozování veřejné komunikační sítě, (iii) žalobkyni svědčí veřejný zájem vyjádřený v § 7 odst. 2 a § 104 ZEK, jehož účelem je zřízení, provozování, vykonávání údržby, oprav a modernizace komunikačního vedení dle ZEK, (iv) stavba sila je pro svou geografickou polohu a výšku vhodná pro umístování zařízení veřejné komunikační sítě, žalobkyně navrhla vyvlastnění jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného ZEK a (v) žalobkyně doložila, že vedla jednání, ale nepodařilo se jí ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.²⁰
39. Z celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány opřely zamítnutí žádosti žalobkyně o dva rozhodovací důvody: (1) Nebyla splněna podmínka, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění (dále jen „*První důvod rozhodnutí*“). (2) Nebyla splněna podmínka, že práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění není možno získat dohodou nebo jiným způsobem podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění (dále jen „*Druhý důvod rozhodnutí*“).

První žalobní bod

40. První skupina žalobních námitek se vztahovala k tvrzené nesprávnosti závěru správních orgánů, že žalobkyně neprokázala převahu veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného podle § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění. Šlo tedy o První důvod rozhodnutí.
41. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyšel soud z toho, že správní orgány byly povinny provést test proporcionality zásahu do vlastnického práva OZNR, ke kterému by zřízením služebnosti (věcného břemene) došlo, a tento test provedly.

¹⁹ § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění jen dubluje § 104 odst. 5 ZEK

²⁰ viz str. 11, 12 a 17 prvoinstančního rozhodnutí a str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí

Kasační soud též závazně stanovil, že v prvním kroku testu (zda zásah sleduje legitimní cíl a je způsobilý jej dosáhnout) žádosti žalobkyně žádané vyvlastnění obstálo.

42. Druhý krok testu proporcionality (test potřeby) měl spočívat v posouzení, zda nelze cíle žalobkyně požadovaného zásahu dosáhnout jiným způsobem, jenž by byl k vlastnickému právu OZNŘ šetrnější, tj. zda neexistuje jiná skutková varianta, jak dosáhnout tohoto cíle, která by do vlastnického práva OZNŘ nezasáhla nebo zasáhla méně intenzivně.
43. Při hodnocení provedení soud vyšel ze závazného právního názoru kasačního soudu, že správní orgány dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu nelze dosáhnout jiným způsobem, a tento svůj závěr odůvodnily tím, že:
- tvrzení žalobkyně byla (i přes námitky OZNŘ) pouze v obecné rovině, žalobkyně se nevypořádala s otázkou, zda účelu vyvlastnění (tj. pokrytí určité oblasti potřebným signálem) není možné dosáhnout jinak než umístěním zařízení ve stavbě sila;
 - žalobkyně nenavrhla žádný důkaz (např. porovnáním rozsahu pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení či kvantifikováním zákazníků);
 - žalobkyně tvrzená vhodnost stavby sila, vycházející z jeho geografické polohy a výšky, bez dalšího nedokládá nezbytnost stavby sila pro zajištění veřejné komunikační sítě ani nemožnost zajištění jiného řešení s tím, že je obecně možné provozovat veřejnou komunikační síť i z jiných míst, a proto nepostačuje zjištění, že jde o optimální řešení pro žalobkyni.
44. Jelikož kasační soud zdejšímu soudu uložil, aby přezkoumal popsané závěry správních orgánů o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality, zabýval se soud v první řadě tím, zda a jak tyto závěry žalobkyně v žalobě sporovala. Žalobkyně k tomu v žalobě uvedla²¹, že tvrdila a prokázala²² následující skutečnosti: Stavba sila vzhledem ke své unikátní geografické poloze a výšce představuje nenahraditelný bod veřejné komunikační sítě provozované žalobkyní a bez stavby sila není možné zajistit optimální pokrytí pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací pro velkou část Sušice a přilehlého okolí (např. obcí Dobruška, Malá Chmelná, Velká Chmelná, Červené Dvorce nebo Tetražice; dále jen „Obce“), neboť v jejím okolí není žádná další budova s obdobnými parametry, která by jejich poskytování umožnila. Stavba sila, která je nejvyšší budovou v Sušici, jednoznačně vyčnívá nad ostatními budovami v okolí a okolním terénem. Stavba sila je na rozdíl od jiných budov v lokalitě vhodná k poskytování veřejně dostupných služeb na některá místa v lokalitě (např. Obce), jelikož není možné poskytovat internetové připojení šířením vln (vzduchem) s překážkami mezi vysílačem a přijímačem. Význam stavby sila pro elektronické komunikační síť prokazuje i to, že stavbu sila využívá pro šíření signálu své mobilní sítě i společnost T-MOBILE jako jeden z největších poskytovatelů internetového připojení v České republice. Úřední osoba si to mohla při ústním jednání ve stavbě sila snadno ověřit pohledem po okolí, případně dotazem na přítomného zástupce žalobkyně, navíc jí musí být unikátní geografická poloha a výška stavby sila známá z úřední činnosti. Žalobkyně dále v žalobě namítla²³, že se správní orgány nezabývaly důkazy, které k testu proporcionality doložila, a skutečnosti potřebné k rozhodnutí si neopatřily ani vlastní činností.
45. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně v žádosti tvrdila, že stavba sila vzhledem ke své unikátní geografické poloze a výšce představuje nenahraditelný bod veřejné komunikační sítě

²¹ viz body 21, 23, 25 a 29 žaloby

²² žádostí s jejími přílohami č. 2 a 3 a mapou pokrytí

²³ viz body 41 a 44 žaloby

žalobkyně a že bez stavby sila není možné zajistit optimální pokrytí pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací pro velkou část Sušice a přilehlého okolí (např. Obcí), neboť v jejím okolí není žádná další budova s obdobnými parametry, která by jejich poskytování umožnila. Žalobkyně dále tvrdila, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici a vyčnívá nad ostatními budovami v okolí a okolním terénem.²⁴ Toto tvrzení žalobkyně prokazovala fotografiemi přiloženými k žádosti.²⁵ Dále žalobkyně v žádosti tvrdila, že stavbu sila využívá pro šíření signálu své mobilní sítě i T- MOBILE.²⁶

46. OZNŘ v námitkách uvedla, že žalobkyně tvrdila pouze v obecné rovině a neprokázala, že je ve veřejném zájmu právě konkrétní požadované vyvlastnění, že se nevypořádala s tím, zda není účelu vyvlastnění možno dosáhnout jinak než na stavbě sila, kdy nepostačuje, že stavba sila je v dané lokalitě nejvyšší stavbou. Žalobkyně neprokázala, proč vedení nemůže umístit na jiné, nižší, budově v Sušici nebo jejím okolí. Pokud by existovala možnost pokrýt území jinak (byť s vyššími náklady např. umístěním více než jednoho vysílače), nebylo by vyvlastnění nezbytné. OZNŘ konkrétně k argumentaci v žádosti uvedla, že na silu má umístěn vysílač jen jeden operátor (T-MOBILE), ačkoliv bezdrátové připojení v oblasti nabízí kromě T-MOBILE, Vodafone a O2 dalších 6 poskytovatelů označených v přílohách námitek, kteří jsou schopni se bez stavby sila obejít. Žalobkyně neprokázala unikátní geografickou polohu stavby sila. Žalobkyně neuvedla konkrétně, co znamená *velká část Sušice*. Pokud žalobkyně argumentovala *optimálním pokrytím*, připustila, že i bez stavby sila je (byť neoptimálního) pokrytí lokality možno zajistit umístěním vedení jinde.
47. K námitkám OZNŘ se vyjádřila žalobkyně podáním ze dne 24. 7. 2024, v němž uvedla, že v žádosti tvrdila, které konkrétní oblasti bez použití stavby sila nebylo možno signálem pokrýt. Žalobkyně poukázala na to, že na stavbě sila má umístěno zařízení nejen T-MOBILE, ale i OtavaNet s.r.o., dále že každý poskytovatel poskytuje připojení jiným způsobem a v jiných lokalitách. Z námitek OZNŘ není zřejmé, jaké území připojení ostatních poskytovatelů pokrývá. Skutečnost, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici, je obecná známá, kterou není třeba prokazovat.
48. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně vysvětlila, že *optimálním* pokrytím mínila pokrytí, které umožňuje využívání služby elektronických komunikací ze strany jejich uživatelů. Žalobkyně akcentovala jako notorietu, kterou není třeba prokazovat, že skutečnost, že stavba sila je nejvyšší budovou v Sušici a okolí, osvědčuje nezastupitelnost stavby sila pro šíření signálu v prostoru a umožňuje zajistit pokrytí oblastí, které není možné pokrýt signálem z nižších budov kvůli překážkám mezi vysílačem a přijímačem vzhledem ke kopcovitému terénu Sušicka. Oblasti pokrytí signálem ze stavby sila nebylo nutno prokazovat, protože odbor výstavby vyvlastňovacího úřadu dané území zná a vyvlastňovacímu úřadu je z úřední činnosti známo, jakého počtu obyvatel se týká možnost poskytovat veřejně dostupné komunikační služby ze stavby sila. Žalobkyně předložila mapu území zajištěného svým pokrytím ze stavby sila s vyobrazením mj. Obcí, jejichž pokrytí nelze zajistit jinak než ze stavby sila. Žalobkyně poukázala i na to, že vyvlastňovací úřad měl sám zjistit všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu a že OZNŘ v rozporu s § 52 správního řádu svá tvrzení v námitkách neprokázala. Žalobkyně namítala, že vyvlastňovací úřad neporovnal veřejný zájem se zájmem na zachování dosavadních práv OZNŘ, neprovedl tedy test proporcionality a nezabýval se k tomu žalobkyní předloženými důkazy ani její argumentací ve vyjádření k námitkám.

²⁴ viz bod 5 žádosti

²⁵ viz přílohy žádosti: příloha č. 2 tři fotografie, příloha č. 3 tři fotografie

²⁶ viz bod 5 žádosti

Žalobkyně vytýkala vyvlastňovacímu úřadu nedostatečné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a to, že měl-li vyvlastňovací úřad za to, že podmínky dle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění nebyly splněny, měl žalobkyni vyzvat k doplnění žádosti dle § 45 správního řádu.

49. K odvolání žalobkyně se vyjádřila OZNŘ v podání ze dne 20. 9. 2024. Uvedla, že žalobkyně je schopna poskytovat služby elektronických komunikací i z jiného místa než stavby sila. Není jasné, proč by žalobkyně nemohla pokrýt Obce jinak než jedním vysílačem na stavbě sila, kdy s tím spojené náklady nejsou pro posouzení veřejného zájmu relevantní. OZNŘ poukázala na to, že Obce mají dohromady méně než 600 obyvatel, a odkázala k počtu obyvatel na internetové zdroje. Akcentovala též, že signál šířený ze stavby sila má v cestě četné překážky v podobě kopců a hor, podstatně vyšších než je stavba sila. Notorieta tedy nemůže být, že stavba sila je jedinou budovou v Sušici, odkud lze šířit signál bez překážek. Žalobkyně mohla porovnat rozsah pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení, pokud jde o počet osob, jimž je takto schopen signál zajistit, ve vztahu ke stavbě sila a jiného místa. K mapě pokrytí předložené v odvolacím řízení nesmí být vzhledem ke koncentraci řízení přihlíženo. Vyvlastňovací úřad nemusel zjišťovat převahu veřejného zájmu, to měla prokázat žalobkyně a § 50 odst. 3 správního řádu se ve vyvlastňovacím řízení neuplatní, pokud je vykládán jako povinnost zjišťovat pouze skutečnosti svědčící pro veřejný zájem. Vyvlastňovací úřad nebyl povinen vyzvat žalobkyni k doplnění žádosti, protože nešlo o to, že by žádost žalobkyně nesplňovala formální požadavky.
50. Soud konstatuje, že žalobní tvrzení žalobkyně ve správním řízení řádně uplatnila a prokazovala je výše popsány důkazy. V dalším kroku soud posuzoval, zda a jak na tato tvrzení a případné důkazy reagovaly správní orgány ve svých postupech a rozhodnutích.
51. Soud předesílá, že ze správního spisu zjistil, že vyvlastňovací úřad žalobkyni nikdy nevyzval k odstranění vad žádosti ani k doplnění tvrzení nebo prokázání tvrzených skutečností, pokud jde o podmínku vyvlastnění dle § 3 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění.
52. Soud připomíná, že žalobkyně a OZNŘ k předmětné sporné otázce ve správním řízení tvrdily protichůdné skutečnosti: Žalobkyně tvrdila, že vzhledem k poloze a výšce stavby sila neexistuje jiné umístění pro vysílač než stavba sila, které by zajistilo pokrytí signálem území velké části Sušice a Obcí. Vysvětlovala to tím, že na stavbě sila bude vysílač umístěn nejvýše ve srovnání s okolními budovami a terénem, kdy přenosu signálu nebudou bránit žádné překážky. Tato tvrzení žalobkyně s odkazem na skutečnosti známé správním orgánům z úřední činnosti a obecně známé skutečnosti (poloha a výška stavby sila, počet obyvatel s možností přijímat signál ze stavby sila) prokazovala pohledovými fotografiemi na stavbu sila²⁷, pohledovými fotografiemi ze střechy stavby sila²⁸, mapou pokrytí²⁹, skutečností, že stavbu sila využívá k přenosu signálu T- MOBILE a OtavaNet s.r.o. Naproti tomu OZNŘ tvrdila, že nejvyšší výška stavby sila nevylučuje to, že vysílač pro potřebné pokrytí signálem může být umístěn na jiné, nižší, budově. Žalobkyně však oponovala, že nejvyšší výška stavby sila umožňuje zajistit pokrytí oblastí, které není možné pokrýt signálem z nižších budov kvůli překážkám mezi vysílačem a přijímačem vzhledem ke kopcovitému terénu Sušicka. Proti tomu OZNŘ tvrdila, že signál šířený ze stavby sila má v cestě četné překážky v podobě kopců a hor, podstatně vyšších než je stavba sila. OZNŘ rovněž tvrdila, že Vodafone, O2 dalších 6 konkrétních lokálních poskytovatelů internetového připojení je schopno se bez

²⁷ příloha č. 2 žádosti

²⁸ příloha č. 3 žádosti

²⁹ příloha odvolání

stavby sila obejít. Žalobkyně opět oponovala, a to tak, že každý poskytovatel poskytuje připojení jiným způsobem a v jiných lokalitách.

53. Žalobkyně a OZNR tedy ve správním řízení tvrdily různé skutečnosti a dovozovaly z nich protichůdné skutkové závěry, pokud jde o to, zda lze rozsahu pokrytí signálem dosáhnout i jinak, než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila.
54. Správní orgány v celku prvoinstančního a napadeného rozhodnutí dospěly k závěru, že nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu (cíleného rozsahu pokrytí signálem) nelze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila. Tento svůj závěr odůvodnily tím, že (nezpochybňovaná) poloha a výška sila neprokazuje nemožnost zajistit cílený rozsah pokrytí signálem umístěním zařízení žalobkyně jinam než na stavbu sila. Podle správních orgánů totiž žalobkyně toto neprokázala, např. porovnáním rozsahu pokrytí v závislosti na výšce umístění zařízení či kvantifikováním zákazníků. Správní orgány se ke konkrétní argumentaci žalobkyně a OZNR nevyjádřily a své závěry o žádné konkrétní skutkové zjištění neopřely.
55. Podle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
56. § 3 správního řádu stanoví, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
57. § 50 odst. 2 správního řádu stanoví, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
58. Podle § 50 odst. 3 věty první správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.
59. Lze tedy shrnout, že správní orgán vzhledem k zásadě materiální pravdy musí provést dokazování v takovém rozsahu, aby v něm byly zjištěny všechny sporné skutečnosti, bez nichž nemůže posoudit právní otázky určující pro jeho rozhodnutí. Této povinnosti ho nezabavuje zákonem stanovená povinnost účastníka správního řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení. Toto obecné východisko není v zásadě modifikováno ani tím, zda jde o řízení zahájené na základě žádosti účastníka řízení podle § 44 a násl. správního řízení, ani tím, zda je v řízení řešen veřejný zájem. Za zjištění skutkového stavu věci je odpovědný správní orgán vedoucí řízení a tento správní orgán je také povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Tento závěr obecně platí také v řízení o žádosti. Současně ale řízení o žádosti klade vyšší požadavky na aktivitu účastníka řízení, což se zpravidla projevuje stanovením povinnosti tvrdit určité skutečnosti nebo poskytnout správnímu orgánu součinnost při opatrování podkladů.³⁰ I ve vyvlastňovacím řízení zahájeném žádostí vyvlastnítele tedy musí správní orgán zjistit

³⁰ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2021, č. j. 8 Ads 69/2020-52, bod 18, nebo ze dne 24. 4. 2024, č. j. 8 As 217/2022-48, bod 27, nebo ze dne 26. 9. 2024, č. j. 2 As 333/2023-44, bod 34, nebo ze dne 17. 7. 2025, č. j. 2 As 198/2024-39, bod 23

dokazováním skutkový stav bez důvodných pochybností a v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Posouzení, zda má podklady k prokázání tvrzení obstarat správní orgán, či naopak účastník řízení, je vždy individuální, kdy je určující předmět správního řízení a povaha skutečnosti tvrzené účastníkem. Vyhledávací činnost správního orgánu je např. limitována v situacích, kdy jde o informace, jimiž disponuje účastník řízení, a správní orgán nemá rozumný způsob, jak si je bez jeho součinnosti opatřit.

60. Soud akcentuje s odkazem na body 24, 25, 40 a 41 zrušujícího rozsudku, že jde o řízení, kde správní orgány řešily konflikt veřejného zájmu se zásadním zásahem do ústavně zaručeného vlastnického práva vyvlastňovaného, který by byl v důsledku vyvlastnění omezen v základním atributu svého vlastnického práva (užívání předmětu svého vlastnictví se zjevným vlivem na obsah svého práva s ním nakládat). Vzhledem k této povaze vyvlastňovacího řízení a klíčovému postavení žalobkyně, která se jakožto vyvlastňovatel v tomto řízení domáhala přiznání práv prostřednictvím své žádosti (v níž prezentovala zájem na tom, aby zásadní zásah do vlastnického práva OZNŘ jakožto vyvlastňovaného byl správními orgány vydáním rozhodnutí legitimizován), je primárně zájem žalobkyně, aby skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti její žádosti byly prokázány. To však nic nemění na povinnosti správních orgánů zjistit skutkový stav potřebný pro jejich rozhodnutí.
61. Vzhledem k § 3 odst. 1 větě první zákona o vyvlastnění bylo předmětem dokazování (dokazováním zjišťovanou skutečností) to, zda jiné umístění zařízení žalobkyně může vést k cílenému pokrytí signálem. Žalobkyně navrhla umístění svého zařízení pro přenos signálu na stavbě sila. Logicky tak musela provést úvahu, že a proč je stavba sila pro zajištění potřebného rozsahu pokrytí signálem vyhovující. Proto by měla být schopna obdobnou analýzu provést i ke každému jinému případnému umístění svého zařízení. Je tak zřejmé, že žalobkyně disponuje (nebo by měla disponovat) informacemi a podklady vztahujícími se ke zjištění, zda lze její zařízení umístit jinam se stejným efektem, jde totiž o podklady vztahující se k samotné činnosti žalobkyně. Pokud žalobkyně ve správním řízení netvrdila a neprokázala potřebné skutečnosti (zda a proč své zařízení pro cílený rozsah pokrytí nemůže umístit jinam, proč jiné umístění zařízení nemůže zajistit požadovaný rozsah pokrytí), bylo na správních orgánech, aby ji k takovým tvrzením a označením důkazů vyzvaly. Samozřejmě nic nebránilo správním orgánům tyto skutečnosti zjišťovat i jinými cestami (např. dotazy u jiných poskytovatelů internetového připojení v dané lokalitě apod.). Jinak řečeno, odpovědnost za zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ležela na správních orgánech, avšak postačovalo, když by žalobkyni vyzvaly k potřebným tvrzením a označením důkazů. Netvrdila-li by žalobkyně potřebné skutečnosti, nebo neoznačila-li by důkazy nutné k jejich prokázání, nastala by situace, kdy by správní orgány mohly uzavřít, že nebylo prokázáno, že zařízení žalobkyně nelze umístit jinde než na stavbě sila.
62. Pro vyloučení všech pochybností soud uvádí, že OZNŘ netíží důkazní břemeno o tom, že zařízení žalobkyně pro potřebné pokrytí signálem lze umístit jinam a současně OZNŘ může tvrdit jakékoli skutečnosti a označovat důkazy k jejich prokázání, které mohou být rozhodné pro rozhodnutí správních orgánů. Regulace obsažená v § 52 správního řádu platí pro OZNŘ stejně jako pro žalobkyni.
63. Soud ze stejného důvodu dodává, že správní orgány posoudily žádost žalobkyně jako úplnou. Správní orgány neměly za to, že by žalobkyně ve smyslu § 18 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění nedoložila skutečnosti nasvědčující tomu, že byly splněny podmínky pro vyvlastnění dle § 3 zákona o vyvlastnění.³¹ Pochybení správních orgánů nespočívalo

³¹ srov. pátý odstavec str. 10 prvoinstančního rozhodnutí a předposlední odstavec str. 2 napadeného rozhodnutí

v tom, že měly žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti, nýbrž v tom, že nezjistily skutkový stav potřebný pro svá rozhodnutí.

64. Pokud však správní orgány ani žalobkyni k nutným tvrzením a označení důkazů nevyzvaly, ani samy potřebné skutečnosti nezjišťovaly, nemá jejich skutkový závěr, že cíle ve veřejném zájmu (cíleného rozsahu pokrytí signálem) nelze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila, oporu ve správním spisu [srov. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zjištění správních orgánů, že poloha a výška budovy sila neprokazuje nemožnost zajistit cílený rozsah pokrytí signálem umístěním zařízení žalobkyně jinam než na stavbu sila, totiž nepostačuje ke zjištění, zda, příp. kam jinam lze zařízení žalobkyně umístit a jak toto jiné umístění ovlivňuje pokrytí signálem v rozsahu cíleném žalobkyní. Žalobkyně přitom ve správním řízení specifikovala, která konkrétní místa chce signálem pokrýt. Závěr žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí, že „[p]rovozovatel veřejné komunikační sítě může situaci řešit umístěním vysílače na jiné vhodné budově, popřípadě vybudováním samostatného stožáru s vysílačem na jiném vhodném místě v území“, který žalovaný zopakoval i ve vyjádření k žalobě, postrádá oporu ve správním spise a pomíjí pochybnosti o skutkovém stavu potřebném pro rozhodnutí vzhledem k výše popsaným rozporným tvrzením žalobkyně a OZNŘ.
65. Soud tedy posoudil první žalobní bod jako důvodný. Žalobkyně namítala, že správní orgány řádně neprovedly test proporcionality a že se nezabývaly důkazy, které k tomu předložila, ani si potřebné informace neopatřily vlastní činností. Soud přisvědčil žalobkyni, že správní orgány náležitě neporovnaly veřejný zájem se zachováním dosavadních práv OZNŘ podle § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění, jelikož jejich závěr o nesplnění druhého kroku testu proporcionality není dostatečně opřen o provedené dokazování (podklady správního spisu). Správní orgány tedy buď v součinnosti s žalobkyní na základě výzvy správních orgánů zjistí, zda lze požadovaného pokrytí signálem dosáhnout umístěním zařízení žalobkyně jinam, nebo toto zjistí vlastním šetřením. Podle výsledků takového dokazování následně vyhodnotí, zda bylo prokázáno, že lze zařízení umístit mimo stavbu sila. Pokud přes náležitou výzvu na žalobkyni nebudou její tvrzení a důkazní návrhy dostatečná pro zjištění, zda lze zařízení umístit jinam, pak budou moci správní orgány učinit závěr o tom, že nebylo prokázáno, že cíle ve veřejném zájmu (cíleného rozsahu pokrytí signálem) nelze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila. Nepovede-li výzva správních orgánů na žalobkyni k tomu, že uvedenou spornou skutečnost bude možno posoudit, procesní odpovědnost za takový stav (a s tím spojené negativní rozhodnutí) ponese žalobkyně. Bez výzvy na žalobkyni a při pasivitě ve vlastním šetření je však za stávajícího stavu podkladů správního rozhodnutí předčasný závěr správních orgánů o tom, že cíle ve veřejném zájmu (cíleného rozsahu pokrytí signálem) lze dosáhnout jiným způsobem než umístěním zařízení žalobkyně na stavbu sila. Podle toho, k jakému závěru po případném doplnění dokazování správní orgány dospějí, pak ve svém rozhodnutí vypořádají tu konkrétní argumentaci žalobkyně nebo OZNŘ, která bude s tímto závěrem správních orgánů v rozporu. Správní orgány takto vysvětlí, proč takové argumentaci nepřisvědčily. Dospějí-li správní orgány k závěru o naplnění druhého kroku testu proporcionality, provedou třetí krok testu a své závěry opět řádně odůvodní s odkazem na podklady rozhodnutí s vypořádáním všech k tomu se vztahujícím tvrzením žalobkyně a OZNŘ. Dospějí-li správní orgány k závěru o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality, k provádění třetího kroku testu proporcionality již nebude důvod.³²

³² srov. bod 34 zrušujícího rozsudku

66. Z výše uvedených důvodů tedy soud nemohl přisvědčit obecnému vyjádření žalovaného k žalobě, že *podaná žádost i všechny skutečnosti zjištěné v průběhu vyvlastňovacího řízení prokazují, že veřejný zájem nepřevážil nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.*
67. K argumentaci OZNŘ k tomuto žalobnímu bodu, obsažené v jejím vyjádření k žalobě, uvádí soud následující. Ve správním řízení nebylo skutkově zjištěno, zda lze pro potřebné pokrytí signálem zařízení žalobkyně umístit jinak než na stavbu síla. Správní orgány pochybily, pokud žalobkyni v tomto směru nevyzvaly k potřebným tvrzením a označením důkazů, pokud samy tuto spornou skutečnost, nutnou pro jejich rozhodnutí, nezjišťovaly vlastním dokazováním. Argumentace OZNŘ (stejně jako argumentace žalobkyně) vznesená ve správním řízení i v rámci soudního řízení bude muset být správními orgány v dalším řízení vypořádána, přičemž se správní orgány samozřejmě budou muset zabývat i včasností vznesených tvrzení a předložení důkazů. Argumentace OZNŘ, že požadované území pokrývají signálem ze zařízení neumístěného na stavbě síla jiní poskytovatelé internetového připojení, může samozřejmě být relevantní, bude-li prokázána. Jsou to však správní orgány, které by měly skutkový stav v potřebném rozsahu dokazováním zjistit a náležitě posoudit i tvrzení žalobkyně a OZNŘ vznesená na podporu jejich procesních stanovisek.

Druhý žalobní bod

68. Podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění není vyvlastnění přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
69. Jde o princip tzv. subsidiarity vyvlastnění, kdy vyvlastnění by mělo být až tím posledním řešením. Existuje-li jiná možnost (jiný způsob) získání práva, musí se je vyvlastnitel nejprve přinejmenším pokusit získat tímto způsobem.
70. Žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů o nesplnění podmínky dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění a argumentovala nemožností uzavřít s OZNŘ dohodu. Žalobkyně tak sporovala Druhý důvod rozhodnutí.
71. V bodě 6 zrušujícího rozsudku shrnul Nejvyšší správní soud závěry zdejšího soudu takto: *Správní orgány dále dospěly k závěru, že rozhodnutím o vyvlastnění by byla porušena zásada subsidiarity vyvlastnění podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění. I tento závěr správních orgánů je však nepřezkoumatelný. Zásada subsidiarity totiž není naplněna, pokud mohl vyvlastnitel získat práva, která žádá v návrhu na vyvlastnění, jiným způsobem. Důvody, které správní orgány uvedly, se však týkají jiného způsobu řešení účelu vyvlastnění. Jejich argumenty se tak zcela mýlí s § 3 odst. 1 větou druhou zákona o vyvlastnění.*
72. V bodě 43 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil posouzení zdejšího soudu, že je závěr vyvlastňovacího úřadu, že zajištění potřebných práv je na rozdíl od energetického zákona možné i jiným způsobem než vyvlastněním, nepřezkoumatelný.
73. V bodě 58 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že věcně nepřezkoumával závěry zdejšího soudu o pochybení správních orgánů v závěru, že práva potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění mohla žalobkyně získat dohodou nebo jiným způsobem.
74. Soud proto setrvává na svém posouzení v bodech 50 až 64 původního rozsudku, které shrnuje následovně. § 3 odst. 1 věta druhá zákona o vyvlastnění se týká výlučně *možností získání práva ke stavbě* potřebného pro uskutečnění účelu vyvlastnění. Toto zákonné ustanovení se týká jen toho, zda a jak mohl vyvlastnitel získat *oprávnění* vyplývající z navržené služebnosti zavazující vyvlastňovaného v rozsahu navržené služebnosti. Skutečnosti, jimiž správní

orgány argumentovaly a které soud popsal v bodě 55 původního rozsudku, předmět regulace § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění míjejí a možnosti nabytí práv odpovídajících právům z navržené služebnosti se netýkají. Závěr správních orgánů, že je možno práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem, je tak nepřezkoumatelný, protože žádná ze skutečností, jimiž správní orgány ve prospěch tohoto závěru argumentují, se možnosti získání *práva* ve smyslu § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění netýkají.

75. Druhý žalobní bod je tedy důvodný. Správní orgány řádně neodůvodnily závěr, že žádost žalobkyně je nutno zamítnout podle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o vyvlastnění, protože je možno práva ke stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem. Soud přisvědčuje žalobkyni, že nemožnost uzavření dohody žalobkyně s OZNR o služebnosti správní orgány nespороvaly. Druhý důvod rozhodnutí nemohl odůvodnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Obstál-li by v soudním přezkumu První důvod rozhodnutí, nemohla být zákonnost napadeného rozhodnutí dotčena tím, že nemohlo být opřeno o Druhý důvod rozhodnutí. Pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí totiž postačoval alespoň jeden důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Slovy Nejvyššího správního soudu, tato dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu neznemožnila zdejšímu soudu, aby přezkoumal závěr o nenaplnění druhého kroku testu proporcionality.³³ První důvod rozhodnutí však též neobstál (viz posouzení Prvního žalobního bodu), tudíž soud musel napadené rozhodnutí zrušit.

Třetí žalobní bod

76. V třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že správní orgány ve věci aplikovaly liniový zákon, který na případ nedopadá, jelikož se řízení týká existující (dokončené) stavby sila. Správní orgány ve svých rozhodnutích ani nevysvětlily, proč a jak liniový zákon v řízení použily, kdy aplikace liniového zákona mohla žalobkyni zkrátit na právech.
77. Při posouzení tohoto žalobního bodu zavázal Nejvyšší správní soud zdejší soud právním názorem, že (i) to, že vyvlastňovací úřad měl za to, že na vyvlastňovací řízení je třeba aplikovat liniový zákon, nečiní jeho rozhodnutí samo o sobě nepřezkoumatelným, (ii) správní orgány ve svých úvahách o důvodnosti žádosti liniový zákon vůbec nepoužily, rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu nebylo postaveno na jakémkoliv ustanovení liniového zákona a pro své hmotněprávní závěry správní orgány liniový zákon nepoužily.
78. Soud tedy posoudil žalobní námitku, že správní orgány ve věci aplikovaly liniový zákon, který na případ nedopadá, jako nedůvodnou. Kasační soud totiž závazně stanovil, že hmotněprávní posouzení správních orgánů nebylo výsledkem použití liniového zákona. I žalobní námitka, že správní orgány ve svých rozhodnutích ani nevysvětlily, proč a jak liniový zákon v řízení použily, byla nedůvodná, protože kasační soud závazně stanovil, že samotný odkaz na liniový zákon nečiní správní rozhodnutí nepřezkoumatelným.
79. Zbývalo v mezích žalobních námitek posoudit, zda správní orgány v řízení použily procesní regulaci liniového zákona, která zkrátila práva žalobkyně tak, že to mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě žádné konkrétní zkrácení svých procesních práv v důsledku použití procesní úpravy obsažené v liniovém zákoně netvrdila. Vzhledem k § 75 odst. 2 s. ř. s. tak zdejší soud nemohl posuzovat, zda taková (netvrzená) procesní vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto ani tato část žalobní argumentace nebyla důvodná. Soud tak respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, aby v kontextu žalobních námitek posoudil, zda se správní orgány použitím

³³ viz bod 43 in fine zrušujícího rozsudku

modifikovaných procesních postupů podle liniového zákona dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobkyně v žalobě nenamítla, že by byla postupem správních orgánů zkrácena na svém právu podat žalobu v zákonné lhůtě, a kasační soud závazně stanovil, že případná nejistota ohledně délky lhůty pro podání žaloby, která počala plynout až vydáním napadeného rozhodnutí, nemohla mít za následek jeho nezákonnost.

80. Jelikož Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zdejší soud závázal, aby posoudil, zda se liniový zákon na věc uplatní³⁴, doplňuje soud, že setrvává na svém posouzení v bodě 71 původního rozsudku, že na řízení o žádosti žalobkyně ústící ve vydání konečného rozhodnutí neměl být liniový zákon použit. Podle § 1 odst. 1 liniového zákona totiž tento zákon upravuje výlučně postupy při *přípravě a povolování staveb* dopravní, vodní, energetické a těžební infrastruktury, infrastruktury pro ukládání oxidu uhličitého, a infrastruktury elektronických komunikací a strategických investičních staveb, při *získávání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání* s cílem urychlit jejich majetkoprávní přípravu, povolování a následný soudní přezkum správních rozhodnutí v souvislosti s těmito stavbami. Předmětem řízení určeným žádostí žalobkyně nebylo ani povolení jakékoli stavby, ani získání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění staveb a uvádění staveb do užívání. Řízení o žádosti žalobkyně se netýkalo práva ke stavbě potřebné pro uskutečnění stavby pro infrastrukturu. Týkala-li se požadovaná služebnost dokončené (uskutečněné) stavby síla, nepřipadalo užití liniového zákona do úvahy.
81. Třetí žalobní bod tak nebyl důvodný.
82. Vzhledem k tomu, že správní orgány ve svých úvahách o důvodnosti žádosti žalobkyně liniový zákon nepoužily, nepřihlížel soud v souladu s § 2 odst. 2 větou druhou liniového zákona ke lhůtám pro rozhodnutí o žalobách proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 liniového zákona.

Čtvrtý žalobní bod

83. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu nevyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku žádné závěry, a proto je zdejší soud vázán svým posouzením v původním rozsudku. Soud tak jen stručně shrnuje posouzení obsažené v bodech 77 až 83 původního rozsudku.
84. Procesní vady správního řízení mohou být důvodem zrušení správního rozhodnutí, jen pokud byly natolik intenzivní, aby mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí. V případě zjištění dílčího procesního pochybení je na žalující straně tvrdit, jak by se to promítlo do zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.³⁵
85. Podle § 22 odst. 2 věty první zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží.
86. Žalobkyně nepopírala, že OZNŘ podala námitky včas před ústním jednáním konaným dne 18. 7. 2024. Žalobkyně se k námitkám OZNŘ vyjádřila dne 24. 7. 2024.³⁶ Proces vyvlastňovacího úřadu, pokud jde o nakládání s námitkami OZNŘ, tudíž nevykazuje žádnou vadu. Námitky žalobkyně, že se s námitkami nemohla seznámit před ústním jednáním a že měl vyvlastňovací úřad ústní jednání přerušit, nejsou důvodné, protože zákon nestanoví

³⁴ viz body 53 a 56 zrušujícího rozsudku

³⁵ viz § 75 odst. 3 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a judikatura odkazovaná v bodě 78 původního rozsudku

³⁶ viz bod 16 žaloby a závěr str. 3 prvoinstančního rozhodnutí

vyvlastniteli žádné právo na to, aby se mohl seznámit s námitkami vyvlastňovaného před ústním jednáním a aby bylo ústní jednání za tím účelem přerušeno. Žalobkyní akcentovaný odkaz právního zástupce OZNŘ na ústním jednání na námitky OZNŘ též nebyl případný, protože i kdyby na námitky při ústním jednání nikdo neodkázal, nemělo by to na jejich včasné podání žádný vliv.

87. Čtvrtý žalobní bod nebyl důvodný.

Dokazování

88. Převážná většina žalobkyní v žalobě k důkazu označených listin³⁷ byla součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu.³⁸
89. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu výpovědi účastníků J. Ch. a J. V., jakožto jednatele žalobkyně podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 126 odst. 4 a § 131 o. s. ř. tak, jak v žalobě navrhovala žalobkyně. Těmito výsledky měl být prokázán jednak průběh ústního jednání dne 18. 7. 2024 popsany žalobkyní v bodě 14 žaloby, který nemohl mít vliv na rozhodnutí soudu tak, jak bylo vysvětleno výše, a jednak způsob a účel využití předmětného zařízení komunikačního vedení popsany žalobkyní v bodě 25 žaloby, kdy ani ten z výše uvedených důvodů nemohl ovlivnit rozhodnutí soudu. Nadbytečným důkazem shledal soud i rozhodnutí o předběžném opatření³⁹, které žalobkyně označila v bodě 11 žaloby, jelikož předběžné opatření nemohlo založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z důvodu nadbytečnosti soud neprováděl ani důkaz odborným vyjádřením či znaleckým posudkem navrženým žalobkyní k okolnostem poskytování veřejně dostupné služby dle bodu 25 žaloby, protože ani takové zjištění nebylo pro posouzení důvodnosti žaloby zapotřebí.
90. Z důvodu nadbytečnosti soud neprováděl ani důkazy navržené OZNŘ na druhé straně jejího vyjádření k žalobě⁴⁰. Výsledky vyhledávání pokrytí signálem nemohly ovlivnit závěr soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, podmiňujícím První důvod rozhodnutí, a v kasačním řízení nesporené nedůvodnosti Druhého důvodu rozhodnutí.
91. Soud souhrnně k nadbytečným důkazům navrženým žalobkyní a OZNŘ uvádí, že nebylo na soudu, aby o tom, zda žalobkyně může své zařízení pro potřebné pokrytí signálem umístit jinde než na stavbě sila, jako první prováděl dokazování a činil skutkové a právní závěry. Nepřípustně by tak zasahoval do pravomocí správních orgánů. Soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek, vycházejí ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Zásadní nedostatky zjištění skutkového stavu musely být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, nikoli pro provádění rozsáhlého dokazování správním soudem.
92. Soud se v tomto rozsudku nevyjadřoval k žalobními tvrzením, která v žalobě nebyla nijak propojena s žalobními body a namítanou nezákonností napadeného rozhodnutí. Šlo o okolnosti ukončení nájemní smlouvy mezi žalobkyní a OZNŘ⁴¹, předběžné opatření⁴²,

³⁷ důkazy označené v bodech 1, 5, 6, 10, 12, 13, první důkaz v bodě 14, důkazy označené v bodech 15 až 19, 21, 23, 29, 35 žaloby

³⁸ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70

³⁹ listina založená na čl. 34 až 35 soudního spisu

⁴⁰ listiny založené na čl. 125 až 127 soudního spisu

⁴¹ viz body 6 až 9 žaloby

⁴² viz bod 11 žaloby

důvody nařízení ústního jednání⁴³, účast na ústním jednání⁴⁴. Proto se soud ani nevyjadřoval k tvrzením OZNŘ, která uvedená žalobní tvrzení vyvracela.

Závěr

93. Správní orgány odůvodnily napadené rozhodnutí Prvním důvodem rozhodnutí a Druhým důvodem rozhodnutí. První důvod rozhodnutí správní orgány opřely o skutkový stav, který neměl oporu ve správních spisech. Druhý důvod rozhodnutí shledal soud k žalobní námitce žalobkyně nezákonným a žalovaný ani OZNŘ toto posouzení kasační stížností nerozporovali. Vzhledem k tomu ani jeden ze dvou důvodů napadeného rozhodnutí v soudním přezkumu neobstál a soud proto výrokem I tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

X.

Náklady řízení

94. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 29 083 Kč, přičemž ve vztahu k úkonům právní pomoci vycházel z jejich aktuální specifikace v podání žalobkyně ze dne 2. 6. 2025. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 25 083 Kč, kterou tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby, seps vyjádření ke kasační stížnosti dle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), k), odst. 3 advokátního tarifu], odměna za 2 úkony právní služby po 2 310 Kč [seps návrhu na předběžné opatření a seps vyjádření k návrhu OZNŘ na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu], 5 paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 4 353 Kč. Dále jde o zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4 000 Kč - za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a v částce 1 000 Kč za návrh na odkladný účinek žaloby [položka 5 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat.
95. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu odměny advokáta včetně paušální náhrady hotových výdajů za poradu s klientem dne 6. 1. 2025, kterou žalobkyně uplatnila v podání ze dne 2. 6. 2025. Žalobkyně neosvědčila, že by v případě porady dne 6. 1. 2025 šlo o *další* poradu podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu a nikoli první poradu zahrnutou a přiznanou v úkonu dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Žalobkyně v podání ze dne 2. 6. 2025 tvrdila, že uskutečnila první poradu dne 13. 12. 2024 a předložila k tomu potvrzení, že porada proběhla dne 13. 12. 2024 od 16:44 do 17:14 hodin v sídle žalobkyně v Sušici a že se týkala napadeného rozhodnutí a dalšího postupu. Podle správního spisu bylo napadené rozhodnutí doručeno zástupci žalobkyně dne 13. 12. 2024 v 16:56 hodin. Soud proto neuvěřil potvrzení ze dne 2. 6. 2025, které vystavil zástupce žalobkyně, že dne 13. 12. 2024 od 16:44 hodin projednával

⁴³ viz bod 13 žaloby

⁴⁴ viz bod 14 žaloby

s žalobkyní napadené rozhodnutí, jelikož mu bylo napadené rozhodnutí doručeno žalovaným až později. Soud podotýká, že žalobkyni nepřiznal náhradu odměny za tuto poradu v původním rozsudku z důvodu neprokázání první porady. Soud dále nepřiznal žalobkyni náhradu za plnou odměnu za sepis vyjádření k návrhu OZNŘ na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jak žalobkyně požadovala v podání ze dne 2. 6. 2025, protože nešlo o písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, nýbrž úkon právní služby neuvedený v § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu, za který podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu náleží odměna jako za úkon, jemuž je svou povahou a účelem nejbližší, kterým je návrh na předběžné opatření dle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu. Proto soud přiznal žalobkyni za tento úkon odměnu v poloviční sazbě.

96. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost související s dokazováním, s níž by osobě zúčastněné na řízení mohly vzniknout náklady podle § 58 odst. 1 in fine s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení ani nenavrhovala přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. září 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu